

” CABO BLANCO NYTT ”

Information om verksamhetsåret från föreningen Cabo Blanco ”Den Svenska Regnskogen”

Redaktör: Ulf Jerpseth

December 1999

Bäste Cabo Blanco-medlem!

Ett år har rullat förbi och det är återigen dags att resumera vårt miljöutbildningsprojekt i Costa Rica. Projektet befinner sig mitt i den 4:e etappen (lika med det 5:e verksamhetsåret). SIDA stöder som bekant vår verksamhet med 4/5 av de totala kostnaderna. Resterande medel måste vår ideella förening bidra med.

I februari anställdes en ny koordinatör, som skall ansvara för att miljöutbildningen fortsätter i de 10 låg- och mellanstadie-skolorna samt i högstadie- och gymnasieskolan i Cobanokommunen. Skolorna ligger runt nationalparken på södra spetsen av Nicoya-halvön (Se karta!).

Vår nya koordinatör heter *Rocio Fernandez*, som är 26 år gammal och är utbildad biolog vid universitetet i San José. Hennes uppgift är att ordna aktiviteter för 700 barn och ungdomar tillsammans med lärarna i våra projektskolor. Syftet är förstås att skydda Cabo Blancoreservatet och närliggande kommunens vackra och värdefulla flora och fauna. Problemen är desamma som vi i Sverige och övriga världen brottas med - de ekonomiska intressena pressar på.

Varför ska man bevara urskog och vacker natur till eftervärlden? De ger ju inga pengar!

Om man kalhygger och planterar teakskog, bananer eller anlägger stora Hotellkomplex ger det ju både arbete och viktiga inkomster. Dessa synpunkter är ju ingalunda oviktiga. Målet måste ändå vara att skapa en balans mellan de ekonomiska och de ekologiska intressena. Vårt bidrag som förening är att stödja miljöintressen för att motverka ekonomisk rovdrift på vår natur. När du som medlem stödjer vår ideella förening har du tagit ställning för att sådan verksamhet är viktig. Du skall också veta att alla pengar oavkortat går till ungdomsverksamhet i Cabo Blancoområdet. Föreningsrevisorer från Hässelby Villastads Skola kontrollerar att allt sköts enligt föreningens stadgar. I juli månad åkte vi 8 lärare och 7 elever från Hässelby Villastads Skola till Costa Rica på en kombinerad studie- och semesterresa. Maria Karlsson (lärare) och Cecilia Mannerstråle (elev) skriver i C.B.-

nytt om sina upplevelser. En sak är vi överens om, att vi i Rocio Fernandez har fått en eldsjäl till koordinatör, som dessutom är mycket populär bland alla ungdomar, föräldrar och lärare i regionen. Vid vårt besök kände vi mycket värme och beundran för vårt engagemang i deras miljö och att vi vill fortsätta i Olof Westbergs och Karin Mogensens anda. Det skandinaviska intresset firar snart 50 år. Har ni förresten sett filmen om Olofs och Karens liv? *En doft av paradiset*, som visades i våras på våra biografier med Samuel Fröhler som Olof. Den finns att hyra på video! Den är dock ingen dokumentär och fick väl inte den bästa kritik, men den är mycket vacker och romantisk och därför sevärd.

Hässelby Villastads Skola fortsätter sitt aktiva stöd till vår förening. I våras arbetade eleverna in 18.000 kr, ett viktigt tillskott, då kravet på vår förening är att samla in 50.000 kr var 18:e månad.

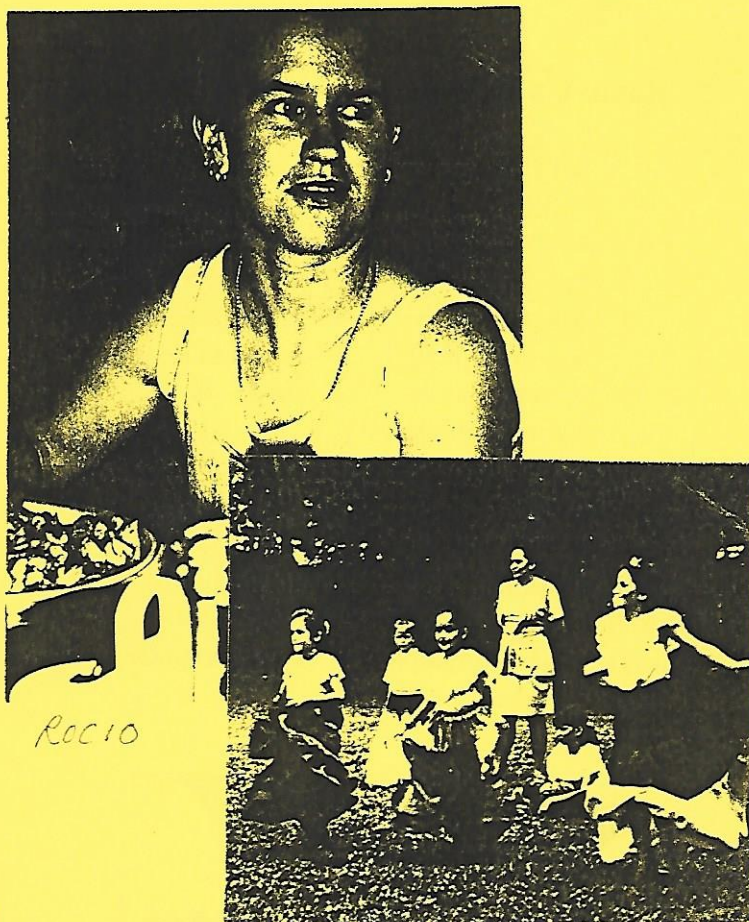
I februari, mars och april kommer en av våra före detta elever, Anna Stenkvist, att åka till Costa Rica för att arbeta tillsammans med Rocio. Anna studerar för närvarande biologi på universitetet i Stockholm och har studerat spanska i 6 år.

Vi i Hässelby Villastads Skola planerar till våren att göra vår tredje studieresa med elever från skolan. Elever som tidigare inte varit där. Kontakten mellan våra vänskolor har under de här åren fördjupats och flera av de ungdomar som varit i Cabo Blanco har fått personliga vänner.

Från 1:a juli år 2000 söker vi medel hos SIDA för en 5:e etapp. Vår nya samarbetsorganisation i Costa Rica kommer då att bli en lokal miljöorganisation som heter *ASEPALECO*. Den består av frivilliga miljöengagerade costarikaner från trakten. De gör en fantastisk insats med små donerade medel. De kommer att i samarbete med personal från nationalparken - Cabo Blanco

- och under ledning av Rocio se till att våra insamlade pengar kommer till största nytta och glädje. Bland annat satsar man på att

skapa en biologisk korridor i de inre delarna av Nicoyahalvön samt skapa ett system för återvinning av avfall från industri och hushåll. Nästan ett helt okänt begrepp i övriga Latinamerika.

Medlemsavgiften är även i år 200 kr och 100 kr för studerande. Vi hoppas på ert stöd för att vi ska kunna fortsätta vår verksamhet i Cabo Blanco med omnejd. **Vårt postgironummer är 634 80 85 -9.**

Om ni önskar ge bort en miljöjulklapp till vår förening som julklapp till någon, skickar vi ett brev med ett djungeldiplom ritat av en elev i Hässelby Villastads Skola. Sätt in pengarna, ange namn och adress på mottagaren på postgiroinbetalningen så ombesörjer vi att gåvobrevet skickas innan jul.

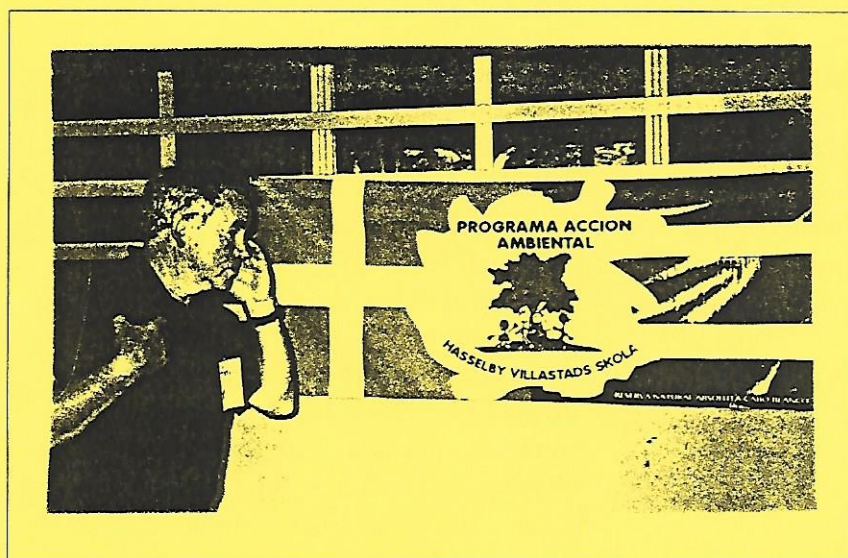
Stort tack för ert bidrag från föreningens ordförande.

Tommy Åsberg

En reseberättelse från vår studieresa till Costa Rica

av Maria Karlsson (lärare)

I juli åkte vi dit, till det förtrollade landet. Vi var lärare och ”bihang” till lärare på Hässelby Villastads Skola. Tommy som hade planerat och arrangerat vår resa hade åkt i förväg med elever och två andra lärare, Ulf och Dennis. Flygresan som skulle ta så många timmar försvann i ett nafs, tack vare alla spel och filmer som visades på vår alldeles egna lilla dator vid flygfätöljen.

Precis när planet skulle landa i San José upptäckte flygkaptenen till sin förskräckelse att det regnade alldeles för mycket där, så han gjorde helt om och flög till Panama i stället. Där tillbringade vi några timmar på ett lyxhotell innan det var dags att åter igen bege sig till San José. Då kunde vi landa. Tommy & Co inne i staden, några mil från flygplatsen hade inte märkt att det regnat kvällen innan. Så omväxlande kan vädret vara på bara några mils avstånd. ”Weather is like a husband”, sa kvinnan som jag satt bredvid på planet, ”it changes all the time”.

När vi varit i San José ett par dagar och precis lärt oss gå fram och tillbaka till centrum, utan att bli påkörda, kom Lara dit och hämtade oss. Lara är platschef på re-

servatet och en alldeles underbar människa med ett stort leende och alltid lika pigga ögon. Hon har till och med lärt sig svenska: ”Smaklig måltid”. Hon tog oss med till Nicoyahalvön och hotell Celaje, i närheten av reservatet. Där skulle vi bo ett tag. Vi bodde i bungalows med palmladstak och aklimatiserade oss så småningom långsamt till den latinamerikanska livsstilen, där man rör sig långsamt, dansar

salsa, tar gott om tid på sig, dricker kokosmjölk, badar etc. Vi försökte smälta in bland lokalbefolkningen genom att bevittna folksporten fotboll och gå på lokalt danshak (där hundarna sprang omkring på dansgolvet och skolläraren, som vi kom att träffa några dagar senare, även tjänstgjorde som musiker). Lara bjöd på fest på reservatet ”smaklig måltid” (ris och böror) och gav oss plambladshattar.

Sedan tog Rocio hand om oss.

Rocio är biolog och den som tar hand om kontakter med skolorna runt om i trakten. Hon guidade oss i regnskogen, tog med oss på sköldpaddssafari som mest blev en helt underbar månskenspromenad över vita sanddyner. Dessutom arrangerade hon våra skolbesök med alla dessa fantastiska elever i sina skoluniformer som dansade och sjöng och som hälsade genom att pussa på kinden. På samma sätt som hon guidade oss guidar hon skolbarn när hon arrangerar studiedagar i reservatet. Hon har studiedagar med olika teman; t.ex. fåglar eller kräldjur, där eleverna först får lära sig lite om respektive djur och sen gå ut i verkligheten och studera dem. Hon åker också runt i skolorna för att undervisa om hur

viktigt reservatet är och för att få eleverna intresserade av att bevara reservatet.

Eleverna har teckningstävlingar och gör utställningar om skogen och djuren, vilka vi också fick se ute på skolorna. Att Rocio var oerhört populär kunde vi också bevittna, inte för att vi förstod så mycket av vad de sa, men elevernas positiva miner och entusiastiska gester kunde man inte ta fel på.

Så fortsatte resan - vi vandrade i bergen till Karen Mogensenreservatet, där vi alla snarkade ikapp i samma rum och levde allmänt primitivt. Vi bodde i en gammal bondgård - den var som ett museum - och levde som de gjort i början av seklet.

Utsikten var gudomlig och vi var omgivna av vattenfall (rena rama jacuzzibadet) och en skog fylld av fåglar och andra djur. Luis som tog hand om oss där och som guidade oss har en vision: han skulle vilja bygga ett mindre utbildningscentrum där uppe bland bergen, med en utbildningslokal och bättre logement, så att man inte sliter så mycket på gården, den skulle kunna förbli museum och inget annat.

Vi tillbringade också tid i Cabo Blanco-reservatet, den del av reservatet där amerikanska biologistuderande håller till, de som ägnar sig åt forskning. Där bodde vi på en smal remsa mellan den täta ogenomträngliga regnskogen och det ständigt brusande havet. När vi skulle in i skogen för att titta på sköldpaddor följde Don Carlos (som arbetar på reservatet och som aldrig går ut utan sin machete) med oss. Vi såg inget speciellt, bara stenar och rötter, när Don Carlos plötsligt lyfter på en sten och vi ser att det inte är någon sten utan en sköldpadda. Det är skillnad på att se och att se.

Vi stannade några dagar i San José på hemvägen. Trötta och lyckliga kom vi så småningom tillbaka till Sverige med både ryggsäckar, kameror och huvuden fyllda av underbara, oersättliga minnen.

Resan till Costa Rica

av Cecilia Mannerstråle (elev)

Sitter här i vintermörkret och tänker tillbaka på årets soliga dagar i det varma Costa Rica. Resan gick från Arlanda klockan 7 på morgonen den 4 juli, så redan klockan 3 gick jag upp, för att komma iväg i tid. I år var jag inte lika nervös som förra gången, jag visste ju vad det var som jag kom till och vilka människor vi skulle umgås med.

Den här gången skedde mellanlandningen inte i Madrid utan i London och i San Juan på Puerto Rico. Vidare till San José. Där hamnade vi igen på det mysiga *Hotel Petit Victoria* i två nätter innan det bar av mot djungelstationen i San Miguel, där det börjades igen med böror och ris, böror och ris

Från onsdagen den 7 juli och lite mer än en vecka framåt bodde vi hos de olika ungdomarna, vilket innebar mycket kära återseenden och bekanskskaper med de nya medlemmarna i Tucangruppen. Man fick använda sin spanska och det var jättekul och lärorikt. Ungdomarna och deras föräldrar försökte prata lätt spanska och det funkade i de flesta fall riktigt bra. Vi hade

jättekul och var på olika stränder, fester och aktiviteter och lärde känna varandra ännu bättre.

Den enda stigen vi gick i år var *El sendero dames*, som inte var alltför ansträngande (till skillnad från förra året). Det är cirka 40 grader och solen står högt på den blå himmeln. Kläderna klibbar sig fast ordentligt i den otroligt fuktiga värmen och svetten rinner ner från pannan. Tänk dig då att du sakta sänker dig ner i en svalkande

"pool" omgiven av gröna växter och fina blommor. Det är ett vattenfall beläget mitt i den tropiska regnskogen i naturreservatet *Cabo Blanco*. Sätter du under vattenfallet får du en skön massage av svalt, klart och rent sötvatten.

- Underbart!

Precis som en film från ett paradiset. Man kan inte föreställa sig det om man inte har upplevt det själv.

Vi fick också känna av de mäktiga störtregnen som på tio minuter kunde vara borta igen.

Under tiden vi bodde hos de olika ungdomarna ansträngde de sig för att träffas och hitta på saker tillsammans, vilket vi

uppskattade väldigt mycket, t.ex. så åkte vi till *La Playa Grande* och hade fest i Tucangruppens hus. Sista kvällen hade vi fest på *Hotel Celaje*, alla vi ungdomar tillsammans med den grupp lärare från våran skola och parkpersonalen som hade kommit dit. Vi ungdomar åkte dock till Montezuma där det var disco, vilket vi tyckte var lite roligare. Efter det lämnade vi hotellet ca klockan 3 på morgonen för att från Paquera ta färjan till Puntarenas och vidare mot flygplatsen i San José. Detta var den 18 juli och vi var hemma igen i Stock-holm den 19 juli. Vårt bagage kom till Arlanda dagen efter, så det fick vi hemkört.

Citat ur min resedagbok:

”Måste göra en avslutning av denna resa. Det har verkligen varit en otrolig resa och jag vill verkligen tacka Tommy för att han ställde upp för oss. Det var underbart och jag är verkligen nöjd. Det roliga med resan var så många saker men en sak speciellt och det var så bra stämning mellan oss och costarikanerna. Vi skojade med varandra och hade jättekul”.

Jag brevväxlar för närvarande med fyra av ungdomarna där och skickar e-mail till en. Det är kul att vi har kontakt och jag hoppas att vi håller den. Jag vet redan några som är sugna att resa dit nästa sommar, så vi får se om det blir av!

Föreningen ute på nätet

Sen något år ligger vi ute på internet. Hemsidan berättar lite om nationalparken och dess historia samt om vår organisation. Man kan även se på några paradislänkande bilder och drömma sig bort. Knappa gärna in och titta.! Sök även på Cabo Blanco!

Hemsida:

http://www.had.edu.stockholm.se/cabo_blanco/

e-postadress:

cabo.blanco@telia.com